

[Palle Simonsen.]

har svært ved at følge fru Inge Fischer Møllers indledende bemærkninger om, at der stadig væk opretholdes et skel. Jeg mener, skellet ligger i indtægtsgrænsen, som nu afskaffes. Der er for mig at se ikke noget skel tilbage i forbindelse med selve valget mellem et system, der er gratis, men med visse begrænsninger, og et system, hvor klienten selv betaler noget, men så til gengæld får en smule mere service, har det frie lægevalg. Det synes jeg er en lykkelig løsning på dette problem.

Også nettoafregningssystemet vil være til glæde ikke alene for de mange, som i det sidste halvandet år er gået til socialforvaltninger for at få deres regninger refunderet, men så sandelig også for kommunernes administration.

Skal der være en enkelt, lidt negativ bemærkning omkring forslaget, så skal det kun være denne, at det er en skam, det først skal træde i kraft den 1. april 1976. Jeg forstår vel, at med den situation, vi nu befinder os i, hvor der kun er knap halvandet år tilbage til ikrafttrædelsen, kan det ikke være så meget anderledes, men vi kunne faktisk godt have gennemført dette forslag i sidste folketingssamling, hvis vi havde været hurtige nok, for oplægget har vi haft allerede i sommeren 1973. Men nu vel, sket er sket. Det, det drejer sig om, er i hvert fald, at vi så hurtigt som muligt får det ekspederet gennem folketinget, og her vil vi være meget positive.

Eigil Nielsen (CD):

Bare ganske kort: vi vil også fra centrum-demokraterne være tilfredse, hvis dette lovforslag snarest muligt bliver gennemført.

Forslaget om, at man frit skal kunne vælge sin læge, hilser vi velkommen. Borgere må være frit stillet.

Nettoafregningen vil nok umiddelbart ikke falde i god jord hos lægestanden, men efter en indkøringsperiode tror jeg, denne ordning er mere rationel, ikke mindst for landets borgere, i særlig grad de medborgere i gruppe 2, der i dag først skal betale hele lægeregningen hos den pågældende læge og derefter have ulejlighed med at henvende sig hos den pågældendes kommune.

Kurt Brauer (SF):

Det kan også for mit vedkommende blive en ret kort tale, jeg skal holde her i dag, for jeg kan henvise til SF's mindretalsudtalelse i betænkningen ved sygesikringslovens gennemførelse og til mine ordføretaler på SF's vegne ved første- og andenbehandlingen dengang.

Det er med største uvilje, vi behandler dette lovforslag, i hvert fald med en betydeligt større uvilje, end da vi sidst medvirkede ved behandlingen af sygesikringsloven. I dag skulle vi have taget det afgørende skridt henimod sundheds- og socialpolitikens enstrengethed, henimod en helhedsvurdering og et helhedssyn på den sociale, sundhedsmæssige klients interesser. Men af angst for at medvirke til noget, der er så logisk og så praktisk, at det kaldes socialisme, viger regeringen tilbage for at ansætte de sidste få læger under det offentlige.

Forslaget bygger jo på den ubehagelige og, synes jeg, lidt antikverede tanke, at der fortsat skal være penge mellem patient og læge. Regeringen har set sig ude af stand til at slippe dette princip. Der skal være penge mellem patient og læge, så hjælpe os — en anden regering.

Jeg synes, det efterhånden er så ringe en del af lægens tid, der skal optages af opkrævningsvirksomhed, at den eneste grund, der kan være til ikke at ansætte de sidste læger offentligt, ja, det må være, at man partout vil fastholde lægefaget som et såkaldt liberalt erhverv. Der er vist endnu ikke nogen, der har villet påstå, at selve det, at der er forskel på prisen for den samme ydelse fra læge til læge, har gavnet befolkningens sundhedstilstand. Derimod er der mange, bl. a. mig selv, som vil påstå, at netop den såkaldte liberalitet, som altså er friheden for lægen til at forlange for sin ydelse, hvad han finder for godt, ikke har givet os andet end uensartethed, administrativt bøv, og — det er det værste — det har givet os en garanti for en cementering af tanken om, at flerstrengetheden i vores social- og sundhedssystem vil blive bevaret. Jeg kan om disse spørgsmål henvise, som jeg sagde det i min indledning, til min ordføretale ved første og anden behandling og til betænkningen fra socialudvalget dengang.

Mon ikke også socialministerens balance-